

بشیر کی

www.ketab.ir

- شعر: حجت بامروّت -

- عکس: امین ابراہیمی -

شناسه: ا. ا. ا. ا. امین، ۱۳۶۱- عکاس؛
 روان: پینوکیو
 عکاس: امین ابراهیمی؛ شعر: حجت بامروت.
 مشخصات نشر: سخن گستر، ۱۳۹۳
 مشخصات ظاهری: ۶ ص.
 شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۲۲۴۷-۲-۱
 وضعیت دست‌نویس: فیبا
 موضوع: عکس
 موضوع: شعر فارسی قرن ۱۳
 شناسه افزوده: بامروت، حجت، ۱۳۵۹
 رده‌بندی کنگره: ۱۳۹۳ پ ۹ الف ۶۵۱
 رده‌بندی دیویی: ۷۷۹
 شماره کتابشناسی ملی: ۳۶۳۴۷۸۵

پینوکیو

عکس: امین ابراهیمی

شعر: حجت بامروت

طراحی: حید عرفانیان

ناشر: سخن گستر

شمارگان: ۱۰۰ نسخه

قیمت: ۱۰/۰۰۰ تومان

به نور و قلم

www.ketab.ir

امین ابراهیمی - عکاس
متولد ۱۳۶۱ مشهد

حجت بامروت - نویسنده
متولد ۱۳۵۹ رشت

عکاسی و ادبیات دو مقوله‌ی هنری مستقل از هم هستند که هر از گاهی به همزیستی مصلحتی تن می‌دهند. میل به کمال و سرک کشیدن در عناصر هستی در نگاه عکاس همان قدر ارج و قرب دارد که در اندیشه‌ی نویسنده. عکس روایتی است که هنرمند عکاس قصد دارد با کشف یا خلق آن، تکه‌هایی از هستی را که در سبک و زمان ستجاق شده‌اند، مومیایی کند. به همین خاطر هنرمند عکاس به معجزه‌ی نور ایمان دارد و قابی که می‌خواهد فردا به گردن دیوار آویزان کند را با درک زمان قطعی و چیدمانی از مکان موعود، می‌سازد. نویسنده نیز با فراخوان گزاره‌ها، مکث کردن در مقابل جریان نام‌سوس شهود و برداشتن برش‌هایی از روزمرگی، اثر خود را خلوص می‌کند. مستند عکاسانی که با دیدن چشم‌اندازی از طبیعت و یا حتی موهوس در قالب جریان اجتماعی، قطعه شعری از شاعری کهن یا حاضر را به خاطر می‌آورند و با الهام گرفتن از آن، اثر خود را خلق می‌کنند و شاعرانی که با دیدن عکسی منحصر به فرد، قاب‌هایی از کودکی‌شان با سرعت کسری از ثانیه، از لابه‌لای انبوهی از روزمرگی‌ها، مار کشیده می‌شود و هوس سرودن شعر به سرشان می‌زند. شما می‌توانید گفت که نوشتن برای عکس و یا عکاسی کردن با الهام گرفتن از قطعه شعر، تجربه‌ی متفاوتی است که در مرز مشترک دو هنر اتفاق می‌افتد. کتابی که پیش روی شما قرار دارد تجربه‌ای است که تنها در درون این مرز پرسه بزند یعنی درست جایی که تصویر و واژه پتانسیل تحمل هم را آشکار می‌کنند بی آن که برای حضور هم بهانه‌تراشی کنند. برای نوشتن کتاب حاضر، سعی بر آن شد تا در درک عکس به مخاطب دخل و تصرفی ایجاد نشود با این بینش که عکس‌ها نه فقط قابلیت‌های منحصر به فردی برای تماشا دارند

بلکه حرف‌های فراوانی نیز برای گفتن دارند که برای شنیدن، فقط
 کافیست لحظاتی را با آن‌ها خلوت کرد. این که مخاطب با دیدن
 عکس‌ها چه برداشتی از آن خواهد کرد و یا عکس مخاطبان خود
 را با چه لحظات و مفاهیمی آشنا می‌کند، به عنوان یک برداشت
 مستقل و درک متعالی در جای خود محفوظ باقی خواهد ماند.
 اشارات این کتاب به هیچ وجه توصیف عکس (به معنی پوشاندن
 لباس فاخر بر تن آن) نیست که در این صورت کاری بیهوده انجام
 گرفته است. در فرایند خلق اثر بیشترین کوشش بر آن بود که
 دغدغه و نگاه پرسش‌های شخصی خود از هستی را بی‌واسطه با
 مخاطب میان بگذارم. دغدغه‌هایی که نه دست از سر هنرمند
 بر می‌دارد و نه می‌توانی برای آن‌ها چاره‌ای قانع‌کننده بیابی.
 باید اذعان کرد خلق اثر هنری فاخر در عصری که استحاله‌ی
 مفاهیم از بازار پر روتی برآمده است، کار آسانی نیست و این
 وظیفه‌ی هنرمند است که برای درک فلسفه ساده و شیرین زندگی
 و ترجمه‌ی روان آن به مخاطب، کوشش خود را دوچندان کند.
 کلام آخر را با دل نوشته‌ای از دست هنرمند امین ابراهیمی که
 در جریان خلق اثر به من هدیه کرد: «پابلو مرسانم:» «پینوکیو
 روایت نورهای سرگردان است. روایتی صمیمانه از هستی. از
 سرگردانی انسان مدرن. نورهایی که زوایایی از زندگی انسان را
 که در سایه‌ی روزمرگی به خواب زمستانی فرو رفته است روشن
 می‌کند. پینوکیو احیای زمان است در قالب هنر. سرویس لحظه‌هایی
 به ظاهر معمولی. آری، نور که مهمان ناخوانده‌ی کاغذ شد، قلم
 روایت کرد آن‌چه را که دیروز نمی‌دید.»